

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

S I V E

G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.

L I P S I A E,

SUMTIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1 8 1 7.

CHAP. 12
LITERATURE.

卷之三

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM
ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE
SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonautarum Poëta, et facetissimus veteris commediae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo exspectatio desiderii tui. Praelupa tandem subiit Princeps Tragorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exerceat. Incepsum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriscitur, animo ut non geram morem. Datam fidem praestiturne me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis dendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridiop-

hoc nitidius politiusque ornatum traheremus. Theognidem, qui agmen hic dicit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in eeteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*). Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo reflecto spatio, ubi peritioris calligraphi manu.

[*) Valckenarius ad Enripid. Phoeniss. p. 164. b, Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis confflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. Il. T. VII. p. 720. „Quae habenius [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cyrnum scripta sunt, pro antiquioribus haberri possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Minnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Redulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma ἡθικὸν, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quoram unus Hesiodum

etiam habet. Adis quaecunque omnia Sto-
bae Florilegium servavit, ad scriptum co-
dicem Bibliothecae Regiae collata, longe
emendatius quam antea in hoc libello ex-
hibetur. Solonis inter veteres Sapientes
praestantissimi non pauca solum fragmenta,
sed quaecunque ad nostram aetatem per-
venerunt et conquiri potuerunt, *) secundis
curis limatiora in hanc collectionem intuli.
In Comicorum vero sententiis fragmenta
aliquot, quorum partem tantum Wintertonis
editio exhibet, integra dedi, ex aueto-
ribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum
carminum adiungi solitam, ut tironibus
damnosam, doctoribus inutiliem, consulto
omisi. Ne tamen hic libellus omni utili-
tatis aut voluptatis fructu careret, quem ca-
pere possent qui literis graecis haud fuerunt
imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone
Grotio, aliisque summis viris eleganti car-
mine latino redditia singulis graecis sub-
ieci. Notas addidi breves, criticas fere et
graecae lectionis constitutionem spectan-

(*) De Solonis reliquis nonnulla habet Valckenarius
ad Herodot. p. 434.]

tes.*). Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis sacere per facile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stebaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, ~~quot~~ diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Haec notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicuti in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I.

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I.

I.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἀνδρὸς ἀγαθὸν, περὶ οὐ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δὲ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίστιν ἀχρούς
πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
· 5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισὶ τε σὺν μικροῖς, κονυμίῃ τε ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἵκηται,
χρησμοσύνῃ τε εἰκῶν καὶ στυγερῷ πενίῃ
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγγει,
· 10 πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ πακότης ἔπειται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratēm, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic legi inutile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Al-
dus habet ἔχθρος γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Véram
nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit li-
brarius, ut mox v. 21.

ἔχθρος γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἵκηται.
BRUNCK.

Suspicatus eram:

ἔχθρος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἵκηται.

Sed omnem de h. v. litem compositum doctissimi Heinri-
chii nota in Franckii Callino p. 183.: „Duo contuli
codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et
alterum Italicum, καιμῆλια perrara, ac testor, in utro-
que clare scriptum esse: ἔχθρος μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

εἰδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμιᾶς ὥρη
γίγνεται, οὕτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.

Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θυησκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι,
15 ὁ νεῖοι, ἀλλὰ μάχεσθε παῖδας ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φύγης αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιρον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.

τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὃν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντας
κεῖσθαι πρόσθε νεῶν ἄνδρα παλαιότερον,
ἥδη λευκὸν ἔχοντα πάρη, πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἀλκιμον ἐν πονίῃ,

25 αἴματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντας,
(αἰσχρὰ τὰ γ' ὄφθαλμοις καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
καὶ χρόα γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν
ὅφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
ἀνδράσι μὲν θηγητὸς ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξὶ,

30 ζωὸς ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Άλλ' Ηρακλῆς γὰρ ἀνικήτου γένος ἔστε·

*Θαρσεῖτ', οὕτω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
μῆδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μῆδὲ φοβεῖσθε,
ιθὺς δὲ ἐς προμάχους ἀντίδ' ἀντρὸς ἔχέτω,*

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Välckerarius Diatr. Eurip. p. 293. Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T. V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατὴν mutavit Vyttenhachius Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἡβῆς ἄνθος ut infra Mimnerm. I. 4. ἄνθεα τῆς ἡβῆς.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. Bruncck.

5 ἐχθρὸν μὲν ψυγῆν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας, ὃσ' αὐγαῖσιν ἡλίοιο, φίλας.
ἴστες γὰρ ὡς Αρεως πολυνδαχρύου ἔργ' ἀρίδηλα,
εὐ δ' ὁργὴν ἐδάητ' αργαλέον πολέμου¹.
καὶ πρὸς φευγόντων τε διώκοντων τ' ἐγένεσθε,
10 ὡς νέοι, ἀμφοτέρων δὲ εἰς πόρον ἥλασατ.
οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρὸ δὲ λήλασι μένοντες,
εἰς τὸ αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἔναι,
παυρότεροι διηγούνται, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω.
τρεσσάντων δὲ ἀνθρώπων πᾶσι ἀπόλωλ' ἀρετῇ.
15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειτε ἐκάστα,
οἵστι, ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἔστι δωΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηϊῷ ἐν πόλεμῳ.
αἰσχρὸν δὲ ἔστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
20 νῶτον ὅπισθ' αἰγμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἄλλα τις εὖ διαβάς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροις
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὄμους
ἀσπίδος εὑρεῖς γαστρὶ καλυψάμενος.

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν ἥλοιο φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμοῖς αὐγαῖς —. Minorī mutatione veram lectionem certissime restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴστα, ἐπίσης, instar, ceu, aequo. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τίνος, οὐσε a partibus alicuius. BRUNCK.

16. ἐὰν αἰσχρά. Hanc scripturam requirit metri integratas. Perperam in libris ἐν αἰσχρά. In fine versus duplēcēm lectionem praestat codex, παχὺ et κακῶ. Priorēm praefero. BRUNCK. Brunckius ἐν pro ἐὰν dictum corripi creditit. Idem aliis visum: sed sunt qui praefracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monni de hac re in Ind. ad Qdyss. p. 147. Nunc addo ex Antholog. Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὅξος ἐν πιτήσω.

25 δεξιτεροῦ δὲ ἐν ψειρὶ τινασσέτω ὥβριμον ἔγγος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ πεφαλῆς.
ἔρθων δὲ ὥβριμα ἔργα, μιδασκέσθω πολεμίζειν,
μηδὲ ἐκπός βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλὰ τις ἔγγυς ἵων, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
50 η̄ ἔιφει οὐτάζων, δῆθεν ἄνδρ' ἐλέτω·
καὶ πόδα πάρ ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
ἔρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κινέην κινέην,
καὶ στέρων στέρω, πεπλημένος ἄνδροι μαχέσθω,
η̄ ἔιφεος κώπην, η̄ δόρυν μακρὸν ἐλών.
55 ὅμεις δὲ, ὡς γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσουντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ιστάμενοι.

III.

Οὐδὲ ἀν μητσαίμην, οὐτὲ ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιομοσύνης,
οὐδὲ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικών δὲ θέων Θρησκίου Βορέην.

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.

BRUNCK.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ιστάμενοι. Sic Stobaei
cod. In Grotii editione πλησίον ιστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην. BRUNCK. Non infrequens harum formarum in libris commutatio. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Euripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum vellem abstinuisse.

5 οὐδὲ εἰ Ταθωνοῖ φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον,
οὐδὲ εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δὲ Αδρηστού μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδὲ εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς:
10 οὐ γὰρ ἀνήρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἰματόεντα,
καὶ δηῶν ὁρέγοιτε ἐγγύθεν ίστάμενος.
η δὲ ἀρετὴ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον,
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
15 ξυνὸν δὲ ἐσθλὸν τοῦτο πόλητε, παντὶ τε δήμῳ,
ὅς τις ἀνήρ διαβάσῃ εἰς προμάχοισι μένη
νικεμένως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγγυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστώς.
20 οὗτος ἀνήρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ
αἷψα δὲ δυσμενέων ἀνθρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἐσχεθε κῦμα μάγης.
αὐτὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμὸν,
ἄστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὔκλείσας,
25 πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὄμφαλούσσης,
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
τὸν δὲ ὄλοφύρονται μὲν ὅμῶς νέοι ἡδὲ γέροντες,
ἀργαλέω τε πόθῳ πῦσα κέκηδε πόλις.
καὶ τύμβος, καὶ παιδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
30 καὶ παιδῶν παιδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδὲ ὄνομ' αὐτοῦ
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐών γίγνεται ἀθάνατος,

13. η δὲ ἀρετὴ, τό γ' ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον.
Sic in scripto: at in impresso Σιοβαέο, τοδὲ ἀεθλον ἐν
ἀνθρώποισιν ἄριστον. BRUNCK.

ὅν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παιδῶν, θυῦρος Αρης ὄλεση.

35 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὔχος ἔλη,
πάντες μν τιμῶσιν ὅμῶς νέοι ἥδε παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθών ἔρχεται εἰς Αἰδην:

γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρόπετε, οὐδέ τις αὐτὸν
40 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς, οὐτε δίκης ἐθέλει.
πάκτες δ' ἐν θάκοισιν ὅμῶς νέοι, οἱ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵτε παλαιότεροι.
ταῦτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄνδρον ἵκεσθας
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πόλεμον.

35. Soloce in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii constructionem coniunctionum εἰ et ἀν vel ἦν, quas perpetuo commutatas reperias. Saepissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicium Oppiani, quam forte ad manum habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem Bastii in Epist. Crit. p. 127, sqq. ed. Lips. et quae ex Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata sunt.

40. βλάπτειν i. q. στρεψεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.

42. Scr. εἰκονοι χώρης. Vide ad Theognidem 915.
BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πόλεμον, „quod unice Homericum sit μεθίναι πόλεμον, — μεθίναι πόλεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericō non repugno: sed μεθίναι πόλεμον non dicam barbarūm. Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias haec etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes, Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίημι accusativo coniungi, medium μεθίεμαι cum casu secundo.“ Quod si forte propriū dicas Atticorum poētam, audi Damnum in Lexico Homericō col. 937. v. μεθίημι: „hoc verbum activum solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τι. medium vero habet genitivum.“ Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile patior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθίεις πόλεμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIOS

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepitate virorum,
sed parvam primis obiicite agminibus.
Proiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite praे Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
d iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypearum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperiit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suspicere:
turpe et pulvrea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crūs, latosque humeros, et pectus forte, femurque
 ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
 dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
 pennata et galeam crista supervolitet.
 Discite belligeram faciendo fortiter artem:
 munitum scuto tela timere nefas.
 Cominus aggrediens, potentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere:
 haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeae galea:
 pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
 Tu vero interea veles post scuta latescens,
 nec lapidum densis imbribus obruere,
 nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIUS.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus;
 sive pedis celeris, sive manus pugilis,
 sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
 et superet cursu Threicium Boream,
 tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
 divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adrastum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat; si desit adorea belli:
 quippe usus nullos tempore Martis habet;
 qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
aeterno iuvenes quae decorat decore.

Res populi, commune bonum, vir robore praestans;
immotus primis qui stat in ordinibus,
oblitusque fugae venit in certamina Martis,
adiiciens animum, proiiciens animam:
qui propter stantem generosae mortis amore
concitat: hunc bello dixeris egregium:
quem subito hostiles pavitant fugitantes catervae:
qui bellum fluctus arte manuque regit:
qui dulcem amittit, sed primus, in agmine Vitam:
magnus honor generi, magnus honor patriae:
vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
pectore, lorica nec minus, et clypeo.

Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
et sobolis soboles, totaque posteritas:
semper honos nomenque manent et postuma fama:
sub tellure siti gloria morte caret:
scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
pro patria et natis Mars ferus abripuit.

Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
et spolia e bello victor opima ferat,
hunc venerata minor colit, hunc et senior aetas:
sic tumulum multo plenus honore petit:
cuius honoratam populo nec vocibus ausit
nec dictis quisquam laedere canitiem:
assurgunt illi iuvenes, aequaevaque turbā:
assurgunt aevo iam graviore senes.

Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen;
bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

- Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

- Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 263.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

- Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

- Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 275.
Euenus. 190.

G.

- Gnomae. 300.

H.

- Hesiodus. 212,
Hipparchus. 274.

L.

- Linus. 184.

M.

- Menander. 261.

Menecrates. 194.

Metrodorus. 196.

Mimnermus. 99.

Monosticha. 500.

N.

Naumachius. 176.

Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.

Pherecrates. 275.

Philemon. 267.

Philippides. 276.

Philippus. 275.

Phocylides. 125.

Phocylides. Pseudonymus.
152.

Posidippus. 195. 278.

Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.

Solon. 104.

Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.

Timocles. 279.

Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- αδής. 25.
εβροτικής. 152.
αγνόφων *antepaeultimā productā*. 158. [Cyclicus poëta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. γενετήν, πελλούν ἀγνόστοι περισσοῖσι. Clariasmus Matthiae edidit simplici γ, παρολοί.]
ἀγνόμητης, ἀγνόμητις. 214.
αγνοια ἐτροιά confusa. 246.
αγνώναι cum digamma. 231.
αδεκτος. 163.
αδητή. 152.
αδητης. 131.
Adiectivum a substantivo structurā disparatum. 230.
αἰδεῖν. De futuro h. v. 3.
Aeschines Orator. 136.
αἴθανα. De quantitate h. v. 278. αἴθανα et εἴθανα confusa. 278.
αἴθανος. De quantitate h. v. 278.
αἱ infinitivorum felisum. 241.
αἱ et e confusa. 42.
πίκραλος versus. 71, 251,
εργητ. 259.
Alcathous. 56.
ἄλεστος, calidus. 158.
ἄλεστος, vitandus, barbareum. 158. [Libri Barocciani Scriptura expressa est ex Hesiodi carmine exir. Conf., Gallegliach. H. in Cerer. 23.]
Alexis, v. infra s. v. κύλει.
ἄλλος ἄλλος etc. 14, 108.
ἀληστήρ, αληστή. 216.
αμέν, αμανται. 229.
αμάξα, αμάξα. 59.
αμέτροι, αμέτροι. 164.
αμήτωρ. 129.
αὐτοὶ et οὐτοὶ posita. θεοὶ καραλλίδοι. 169. sq.
αὐτῷ indeclinabile. 159.
αὐ pro εὐ positum compiatur an producatur 91.
Conf. not. ad p. 269.
αναγκής. 25.
αναλήσια. 273.
αναλοχ. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum. 151.
ἀνάσχετος. 11.
ἀρδάνειν. De constructione
h. v. 5.
ἀνήρ. De quantitate pa-
nullimae. 306.
ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.
ἄναγκης. 11.
ἄντεπτον ἀνέμου. 162.
Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus mediī passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. ἐσθοτεο videt-
tur possum pro ἀεισθῇ.]
ἀπάλαμπος, ἀπάλαμπος. 24.
213.
ἀπάτηρ. 229.
Apolloius Ithodius. 169. sq.
ἀπονίκτεαι. 66.
Ἀργειφόντης. 216.
Aristophanes. 148.
ἀρδεναι. 213.
ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.
ἄρρον τόπος. 168.
Articulus a substantivo se-
innetis intersticio prono-
mine. 56.
ἀρχή μὲν τελευτὴ μὲν μή-
σον. 3.
ἄρτεος synizesin passum.
153.
Attractio. 255. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]
ἀρχεῖον. 170.
ἀρθρ. 214.
ἀρύνη. 129.
ἀρτη. 214.
ἀυτομήτωρ. 129. [Prorsus
genitium est ψευδοστάχωρ

Gallimachi H. in Cerer.
99.]
αὐτες. οὐτος. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βασινήτης. 14.
βατνειν de cojn. 16.
βασιλῆς. 224.
Βίβλιος. 239.
βλάπτειν i. q. στερεῖ. 94.
βοη. οὖν ἀπό βοῆς ἔνεκαι
170.
βοόχος priori producta. 71.
Βύβλιος. 239.

C.

γαλη 259.

D.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.
δε in apodosi. 226.
δεικνύειν. 163.
δενον. 9. sq.
δειπνολόγη. 4. 244.
Demonax. v. infra s. v.
ιντερθεος.
Demosthenes. 155.
δεγνάτειν. 77.
δεσμος et κίνη iuncta. 135.
δηλιφρω barbarum. 179.
δειπνίζειν. 160.
διαπτορος. 215.
διοιητωρ. 129.
διορ. 225.
δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
methe. 935. Br. οὖν τὸ τ'
ἀρχειν μὲν το δευτερεώτερον

- Διχα.** Choeph. 774. Sch.
alt. ἔχει τι τῶν λελεγμέ-
νων δίχα; }
- δοχόστρος.** 9.
- δολομήτης,** δολόμητος. 214.
- δοράς αἰγαῖν.** 7.
- δούλος** an i. q. δόλος. 41.
- Dialis pro plurali usurpa-
tus. 220. **Dialis aoristo-**
rum persona III. in — ov.
221.
- δύο,** δύοι. 525.
- δυοπάτης.** 259.
- δύοματ.** De quantitate h.
v. 56.
- δύοι.** v. s. v. δύο.
- δυρεῖν.** 216. [Activum iam
insturpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
bunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- Ἐαρ** synizesin patitur. 253.
- ἔπειον** de persona secunda.
305. 327.
- ἴθομας** eliciendum e prae-
gresso ἔτρα. 110.
- εἰ** cum coniunctivo. 94. 106.
- εἰδὲ** cum infinitivo. 156.
- [Cum Euripideis compa-
randa Homericā Odyss.
XXIV. §76. sqq. ubi par-
ticulae optandi εἰ γα-
eadē ratione regunt in-
finitivū iunctum nomi-
nativo participii.]
- εἰδίζειν.** 145.
- εἰκαν** τύπον, ἐκ τόπον. 94.
- εἰλατ.** Coniunctivus εἰλα,
εἰλη, εἰη. 172. 238. εἰμεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
- Ellipsis** imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari **Oī.**
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus **cum**
accusativo επιταγματικῶς
aut τυπικῶς positus est?]
εἴκεν an in scena locum
habuerit. 308.
- εἴς** i. q. μόνος. 157.
- εἴς** et εἰ confusa. 274.
- εἴναι** προσέρθε-
σθαι. 65.
- εἴτε** et εἴσι confusa. 7.
- εἴς** et εἰ confusa. 274.
- εἴς** et εἴ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos, verb. p. 162.
Lips.; Weiskii ad Lon-
gin. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss, in Phot. col.
326, Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
- ἐκτράπελος.** 25. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκτρά-
πελον.]
- Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarior.
42. totius sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interponen-
dum post λεπτόν, versus-
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 605. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
- εὐθεός**, εὐθεόν. 167.

ἔνδοθεν, ἔνδοθι. 236. 239.
sq. 246.

ἔνεκα, οὐνέκα. Graeci his particulis licenter usi. 170. [Etiam in ὅθ' οὐνέκα] puto duas particulias idem significantes ἐκ παραλλήλου positas esse. Quapropter notum cum Lobeckio scribere ὄθονέκα: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Aiac. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Aiac. l. c.) ὅθ' οὐνέκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 1204. H. Poterat citare etiam ex eisd. Oed. Col. 853. Item ex Aeschiyo, qui Prom. 330. ξηλῶ σ', ὅθ' οὐνέκ' ἐκτὸς αὐτὶς ποτεῖς. ubi quae continuo sequuntur, πάντοις μετασχὼν καὶ τετολμηκώς ἔμοι; dignam animadversione structuram habent: nam vis praepositionis μετὰ pertinet etiam ad sequens participium τετολμηκώς. Non infrequens hoc idioma est in verbis cum praepositione οὐν composite: aliquanto rarius in verbis compositis cum aliis praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1032. quibus hic accedant sequentia. Euripiades Iphig. T. 668. καὶ συμβαγῆναι καὶ πιρωθῆναι δέμας. Etymolog. M. col. 743. in. συμβαρύνεται καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρσενοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 44. b.: „sensus est, συμβαρύνεται καὶ

συρρένεται, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐκ compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odys. XXII. 56. ὡσα τοι ἐπέποται καὶ ἐδήσοται ἐν μυγάρων. h. e. ἐπέποται καὶ ἐδήσοται.]

ἐπερίπεσθαι. 31.

ἐπενειν, ἐπενειν. 18.

ἐπακόσας. 147. 155.

Ἐπα et εἰος confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri h. v. 10. 64. [Utrisque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνεῖς et αἰνῆτος: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nem. VIII. 66. αἰνέως αἰνῆτα.]

ἐπαμήσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum coniunctivo. 99.
ἐπεὶ οὐ non semper coalescunt per synizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 88. [Plato T. XI. p. 19. Bīp. ἐπεὶ τοι γε καὶ θρῶν αὐτὸς οὗτος εἶπε. Bekkerus dedit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 3. p. 424.]

ἐπι. ἐφ' ω̄ γε, ἐφ' φτε. 264.

ἐπι et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reperatum. 54.

ἐπιδεῖν. 164.

ἐπιπάγκον vox non Graeca. 224.

ἐπιπειθεῖν. 156.

ἐπιφίρειν. 171.

ἐρατος passim corruptum. 90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσαιο. 214.

ἐρκος ὁδόντων. 110.

A a

Equisetum, *Equeſtēs*. 215.
ētēs et *ētē* confusa. 31. {v.
 not. ad Dionys. Halic.
 de comp. verb. p. 308.]
ētepos. *τοῦτος* etc. 135.
ētos an digamma habuerit.
 - 219.
ētē et *ētē* confusa. v. *ētē*.
ētēs. 239.
ētēavatōta. 278. sq. *ētēavatōta*
ētēa et *ētēavatōta* confusa.
 278.
ētēv, *ētēvēc*. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156.
 268.
ētē et *ētē* confusa. v.
 - *ētē*.
Eusebius. 226.
ētērapētēlos. 25.
ētēossoōtai γαῖαν. 34.
ētēnētētai. 235.
ētēw pro *āw*. 136.

2.

Zaφροίη prima productā.
71.

-H.

η correptum. 132.
ηβιώ. 60. 243.
ἡθεα. 222. [Illic cur te
omitti oporteat, causa
non alia videtur haben-
da esse quam digamma.
V. Heynius ad Hom.
Il. T. VII. p. 754. qui
„In Hesiodo“ inquit
„aliquot locis est emen-
dandum“. Quod si ve-
rum est, v. 121. corri-
gas: ἀρθροποιες κατὰ ηθεα.
Vid. Hom. Odyss. XIV.
411. Et cons. not. ad
p. 255. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. *v.* *su-*
pra *s.* *v.* *Ellipsis.* *item* *s.*
v. $\eta\theta\epsilon\alpha$. *item* *infra* *s.* *v.*
μεμνημένος.
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλία. 159.
Theognis. *v.* *infra* *s.* *v.* *πε-*
λεδώναι.
Theognidis patria. 54.
Ωνυφοφόνη. 4.
Ωνήσκειν. *τεθνάναι.* 15. [*τα-*
θνάτων, *mediā* *producta*,
legititur in Aeschylī Agam.
547. *Schütz.*]
Ωνυτρός, *mortuus.* 164.
Thucydides. 17,

1

e dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
Ικελος. 226.
Infinitivorum futuri
poris usus Graec
guae proprius.
[*Xenophon. Anab.*
19. *wc ovx ακόλο*
το ἐπιθέσθαι καὶ
τὴν γένουν. Sch
rus: „Ita margo
cum libro. Brodæ
pro vulgato καὶ
θήσεονται καὶ τὸ
Vulgatum hoc mo
dem non ostendit.
Schol. ad Pind. Ne
141. *δέρασε*, παί
ξεν.] *andrea*
τοντ. 221. *κατεβε* 230
τοντα cum *-digemam*
248.

Icos, *Ios*. 50. *Icos* et *ios* πωλεῖν i. q. ποδίζειν.
confusa. 226.
Ieos, *paxiter*. 20.

K.

Caesurae vis ad producen-
dum. 27.
καθικεῖσθαι. 233.
καὶ γὰρ ρόστιpositum. 49.
καὶ et uis confusa. 39.
καινός. αἱ τι καινόν etc. 279.
κακέσχατος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.
καλός. De quantitate h. v. 311.
κατατίθεναι, κατατίθεοναι.
52.
κατοπάξειν. 226.
κεκορεσσάμενος. 213.
κεῦθμα. 21. sq.
κεῦθος. 21.
κεφαλῆφι, κεφαλῆφι. 257.
Κήρυνθος. 60.
κῆρυξ, κῆρυξ. 215. sq.
κεγάρω. De quantitate h.
v. 157.
κλητήρ. 273. sq.
Coronae cōnviales. 66.
χώρας ἀροτην. 168.
Corporis humāni dissectio.
160.
κοῦρα. 180. [Cathimach. H.
in Dian. v. 72.]
κύριος, η. 179.
κρεβουν, κρέσσων. 46.
κτᾶσθαι passiva significati-
one. 145. sq.
κυδόνις. 223.
κυδόνος. 223.
κύλιξ subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκράτας πίνομεν?]
Εργαλ. v. infra s. v. μελ-
δῶναι.

A.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus et Wintertonius, quos
secutus est Gaisfordus.]
λεπτεῖν. De aorista I. h.
v. 148.
Λεβήτη ἀεὶ τι καινόν etc.
279.
Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.
λιροφορῆς. 129.
Longinus. 88.
Lycurgus orator. 89.
λυματίσθαι. De construc-
tione h. v. 518.
λυθῆν. 155.

M.

Magnetismus animalis. 108.
μάκαρος. 109.
μαγαλῆτης. 14.
Megara. 54.
μεθίεναι, μεθίσθαι. 94.
μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.
[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypridrum,
quod Bekkerns ad illum
versum citavit.]
μελετᾶν τίνος. 126. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]
μεμηημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
V. Hesiod. 392. (ubi praestat quod al. habent, ἡρα ἔργα.) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. ἀλλὰ σὺ γῆμετέρης μεμνημένος αἰεν εφετυῆς ἐργάζεν. Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schätz. alt. πρὸς τοὺς τεκόντας παρδίκως μεμνημένος τεθρεῖτ' Ορέστην εἰπὲ μηδαμῶς λάθη. Ille quoque usum iam in Homericā poēsi reperiās. v. II. V. 263. XIX. 153.

μεταθεόντα. 62.

μετέχειν. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 164. μὴν velans cum imperativo αἵριστι. 155. [Aeschylus Prom. 332. Br. μηδὲ σοι μελησάτω.] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. μηδὲν τῶνδες ἔργες.]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπατώρ. 129.

μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316. *Mimnermus*. 96. μοῖραν absolute usurpatum. 134.

μόνος i. q. sic. 212. μόνος [τῶν], οὐα etc. 293.

N.

v paragogicum. 5. 9. 19. 21. 63. 107.

vās. vīa monosyllabum. 248.

vīdōrōn. 187.

Neutra adiectivorum. 19. 39. 48. 69.

vīfōrōn, vīdōrōn. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. οἴε μὴ πελάζειν, διὰ αἱμότονοι ποδας χειμπτονηρα φαγιασιν ἐπερραν χθόνα. Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 52. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicatiōne in notis ad L. Bos. Ellips. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatio- ne de ellipsi et pleonasmō in Gr. I. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii libell. Ueber Homers Sprache p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. εἰναι.]

φόμος, cantilena, fabula. 25. νημα. 180. [Callimach. H. in Del. 216.]

ψωνυμος, ψωκηρος. 219.

ξενόδοχος, ξενόδοκος, ξενοδοχες. 318. sq.

Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

δ, γ, τό. Usus articuli inter solens. 48.
ῦδε, δ δέ. 222. 234. 225.
γ. 237. 245. 247.
ἔθος οὐνέκα. v. supra. s. ἔνεκα.
οἰζυρός. 151.
φίκος etc. cum digamma. 241.
φῖος et λος confusa. 226.
φίλος et φιλός confusa. 316.
Homerus. 99. 241.
όμως. 8. *una cum*. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonos. 72.
ὅπαξεν. 226.
Oppianus. 195.
Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.
όργη et ὀρμή confusa. 19.
225.
όρμη et ὀργή confusa. 19.
225.
ὄρνις. De quantitate h. v.
162.
ὄρφη, ὄρφη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.
Ορφη, η νυξ, βάρυτονως.
ὄρφη δε νυξ, αντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὅντεται.]
ός, ubi exspectes εἴ τι. 186.
[Cum Platonis loco compara hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Εγώ δὲ καὶ τούτο γίγουμαι μέγα τεκμήσιον ἀρχοντος ἀρετῆς είναι, φ' ἀν ἐπόντες ἐπιντεται, καὶ ἐν τοῖς δευτοῖς παραμέτειν ἐθίλασσον.]
όσσα. οσα etc. relatum. ad
αἰμα etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 645. Loesn.

ὅσσοι ἔσαι μύριοις — τοὺς ἄνδρας ποίησε. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent ταῦτ' ἔχω, ὁσσοί ἔφαγον —; alii τοσσοί ἔχω, ὁσσοί ἔφαγον —.]
ὕτε c. coniunct. 99.
οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
οὐνέκα. v. supra s. ἔνεκα.
οὗτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντοι. 272. sq.
οὐγὶ saepē obliterratum. 307.
ὄψις priori producta. 71.
ἔφρα τε. 65,

II.

παρ' χαιρον et παρὰ χαιρόν. 516.
παρατρίβεν. 33.
παριδειν et περιιδεῖν confusa. 328.
pariter. 22.
παρομόμος, πάρομονος. 18.
Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.
πάσσανθαι. 13.
πάσχειν. ήν τι πάθω etc. 88.
πατρομήτωρ. 129.
πατροπάτωρ. 129.
πενειν. 327.
πενοῦν. 327.
περίδομος. 45.
περιιδεῖν et παριδειν confusa. 328.
περιτρίπετη. 132.
Pindarus. v. supra s. v.
ἐπιτράπελος.
πιοτός. 24.
Plato. 148. 169. 186.
πίλον. τι πλέον et τὸ πλέον confusa. 125.
Pleonasmī. 27. sq. 172.
πλοκαμψί. 171.

ποικιλόμητης, ποικιλόμορφης.
214.
ποικίλος. 45.
πολυγηθής. 240.
πολυχρόνιος. 191.
πον. πολλάκις πον, ἀλι πον,
177.
Praepositionum usus in
eodem loco variatus ad
idem significandum. 203.
προηγεαρ. 129.
προπατωρ. 129.
Pronominum formae ple-
nae et encliticae. 3. Pro-
nominis relativi syntax
idiomatica. 64. sq.
πρὸς τύπος εἶναι. 91.
πρώτος καὶ τελεταῖος καὶ
μέσος. etc. 3.
πυκάζειν. πυκάσας, πυκά-
σας. 257.
πύλος passim latet cor-
ruptum. 163.

P.

φαδινός. 4.
φίκτειν, φίκτεῖν. 15.

S.

Σαλαμιναφέτης, Σαλαμινό-
φρε. 113.
σιγύλος, σιγηρός. 324.
Σικελίκος et Σικελός confusa.
55.
Simonides. v. infra s. v. τέ,
σισύφα. 7.
Σινουρός. De quantitate h.
v. 40.
σινάπτειν διελλῆγε etc. 165. sq.
σινίρος priori productā. 71.
187.
Socrates an aliquid scri-
pserit. 277.

Socratus scriptor Bryziae.

273.

Socratus scriptor de lego.

273.

Sophades. 9. 170. [Poste-
riorem Sophoclis locum
quod negavi. mutandum
esse, nolim ita intelligi,
ac si etiam forma scri-
pturæ antiquæ mihi
probetur. Scilicet scri-
bendum sc̄ivexa, quem-
adendum scribimus tō-
vexa.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σω. Ante has litteras an
brevis corripi possit. 151.
σποδίος. 131.

Strabo. 90.

Σπίδας. v. infra s. v. σπί-
δας.

T.

ταμεῖον, ταμεῖον. 324.
ταπῆς. De quantitate h.
v. 76.

τάρα. 15.

τὲ non praeponitur vo-
bulo ad quod refertur.
75. [Ne quis mihi op-
ponat locutiones bimem-
bres ellipticas, membris per τὲ alteramque copu-
lam iunctis, ubi vox
quam sequitur τὲ in priori
membro, in posteriori
ad alteram copulam sub-
audienda est. Quarum
locutionum ratio cum vi-
ros graece perdoctos pas-
sim fugerit, aliquot ex-
empla rei ceteroqui per-
vulgatissimae exprimam.
Plato T. XI. p. 8. Bip.

σορπίς τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: *σορπίς τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Ut multum falleretur, si quis copulam εἰς ad σεαυτοῦ referens *praepositam voci suae diceret.* Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brueckius alterum articulum insereret. (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τε ἐν δαιτὶ καὶ εἰς πολέμῳ —. Quis hic tam parum sit λογικός, ut dicat εἰς pertinere ad ἐν δαιτὶ habeatque hoc pro exemplo copulae *praepositae?* Immo plena oratio est: ὃς τε ἐν δαιτὶ καὶ ὃς εἰς πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινες τε δέξιοι φύσιν, εὐδινομοί τε. pro καὶ οἵτινες εὐδινομοί. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε πάθειν καὶ ἀκούσαι. plene: εὐ τε πάθειν καὶ εὐ ἀκούσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτε τε πλοῦσι —, καὶ επερηφέντες —. plene: — καὶ ὅτε ἐπερηφέντες. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὥσπερ τε πόλες καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὥσπερ τε δι. Nullatenim autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοῖοις καὶ παντοῖ. p. 293. ἐκ τε — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Γαύτεων. plene: καὶ εἰ παντοῖ. et: καὶ εἰ τοῦ πότερος. Addit. not. p. 266.

ubi quod scripti de Brueckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τε referendam esse ad vocata sequentem ideoque mutantum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄντος. Sed ubi de rebus agitor diversis, talis copulae positura talesque *praepositionam ellipses toties occurrant,* ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minns ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.] τελευτὴν. vi. τέρμα. τέρμα, postremo. 164. Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτὴν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὴν ἀπάντεν γαν ἐπιεσσόμενος.] τιθένται, τιθεσθαι. 92. τίττειν, τίττοσθαι, τίττυσθαι. 29. 248. τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρός τι. 50. τρίβειν. 53. τροφῇ et τρυφῇ confusa. 157. τρυφᾶν. De quantitate h. v. 162. Tyrtaeus. 63.

T.

ὑγεία, ὑγίεια. 324. 325. 326. ὑπάγειν. 62. ἐπερρέειν c. genit. 257.

περιφθεστ. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C. : „*Περιφθεστ.*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore : „*Τερέφθεστ.*, ὅτεο τὸ θεῖον, ἡ τὴν τοῦ θεοῦ γνῶμη, praeter numinis voluntatem.“ Omnes sequi sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *περιφθεστ.* legendum esse *περὶ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro *περιφθεστ.* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεούς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hancem: *Θυητὸς περιφθεστ.* μη φρίστε *ὑπέρθεστ.* *ὑπερτερία.* 33.

Φ.

φαιρειν. *φαριγγίη,* *φαριγγίη.* 232. 243.
Philemon. v. supra s. v. *τέλος.*
φοίνιξ. 4. *φοίνιξ* an *φοίνιξ.* 215. sq.

X.

χαρτίσιος. 132.
χατοειδεις an *graecum* sit. 132.
χαλκοφθεις etc. 13.
χάριν ἔνεκα posita ēn παραλλήλων. 169. sq.
Chasmidae osores. 108.
χέριψις. 66.
χρυσέην, *χρυσῆν.* 215.
χωρίζειν, 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 136.
ω et *ον* per *synizesin* coalescunt. 50.
ών. 131. 133.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν.* leg. *πνόν.*

